

[Finansministeren.]

ningen af at faa dem begrænset er gammelt for mig. Da jeg første Gang overtog Finansministeriet i 1924, gik der ikke mange Maaned, før dette Spørgsmaal blev taget op til Nyordning, idet der i Juni Maaned 1924 blev udsendt et Cirkulære med nye Bestemmelser paa dette Omraade. Ved dette Cirkulære blev det fastslaaet, at Sagførerne kun maatte tage 2 pCt. i Salær for saadanne Inkassationer, og ikke mere end 10 Kr., selv hvis 2 pCt. gav mere. Disse Satser laa langt under, hvad der i visse Tilfælde hidtil var taget, og det var netop paa Grund af, at jeg havde faaet Kendskab til, at visse Sagførere beregnede efter min Mening ganske urimelige Honorarer for Inkassationer af disse Restancer, at Cirkulæret blev udsendt. Dette skete altsaa allerede i 1924, hvad jeg henleder det ærede Medlems Opmærksomhed paa.

Dernæst er tilbage Spørgsmaalet om Betalingen for de egentlige Retshandlinger, hvis der skal udtages Stævning, gøres Udlæg eller lignende. Paa dette Omraade er det en Forudsætning fra Finansministeriets Side overfor de Sagførere, der er antaget til at foretage disse Forretninger — der er i Reglen een Sagfører for hver Amtsstue —, at de kun maa beregne sig de laveste Satser, som bruges paa dette Omraade, og jeg kan sige, at Finansministeriet er ikke nøjedes med at give en Udtalelse. Forholdet bliver fulgt, og det sker, at det er nødvendigt for Finansministeriet at gribe ind. Der har været adskillige Tilfælde, hvor man har faaet Kendskab til, at Sagførersalærerne har været urimelig høje. Finansministeriet har saa maattet gribe ind og faaet disse Sagførersalærer sat ned, og i visse Tilfælde har det ført til, at vedkommende Sagfører har mistet denne Side af sin Virksomhed. Jeg kan tilføje, at det er Finansministeriets og min Hensigt at fortsætte med denne Kontrol og sørge for, at der ikke ved saadanne Restancers Inddrivelse af Sagførerne beregnes Salærer, der kan siges at være større end rimelige.

Jeg er ikke uenig med det ærede Medlem, som nævnte dette Spørgsmaal, at det er en vigtig Sag, som man bør have sin Opmærksomhed henvendt paa, men jeg har med disse Bemærkninger konstateret, at det er et Omraade, hvor der allerede er gjort meget, og hvor det ogsaa er Hensigten stadig at føre en Kontrol.

Med Hensyn til Statshusmændenes almindelige Stilling overfor Staten, tror jeg, at Statshusmændene har det væsentligt bedre end andre Husmænd, der har de

samme økonomiske Forpligtelser. Der er neppe nogen anden Kreditinstitution, der i Øjeblikket stiller sig saa liberalt og saa forstaaende, som Staten gør. Jeg mener, at det er rigtigt, at Staten stiller sig saa forstaaende og tager saa lempeligt paa disse Ting, men saa vil jeg ogsaa gerne tilføje, at saa maa Statshusmændene forstaa, at deres Stilling er bedre end andres, og saa er det efter min Mening ikke helt rimeligt, hvis Statshusmændene stiller en Række Krav, som de forlanger specielt for sig, og som andre Mennesker, der ikke er Statshusmænd, ikke kan stille. Jeg tror, at Statshusmændenes Stilling gennemgaaende er sikrere og solidere end andre Husmænds, som har faaet deres Finansiering ad anden Vej. Det har ogsaa været Hensigten, men Statshusmændene bør naturligvis ikke af den Grund mene, at fordi de har faaet billigere Finansiering og en lempeligere Kreditor, kan de forlange yderligere Fordele, som andre ikke kan faa; det tror jeg for øvrigt ogsaa, de fleste Statshusmænd selv er klare over.

Jeg skal dernæst gøre nogle faa Bemærkninger til det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby), som omtalte Spørgsmaalet om Konvertering af nogle Statslaan. Det ærede Medlem udtalte, at jeg baade i 1929 og 1930 ved Lov havde faaet en Bemyndigelse til at konvertere nogle Statslaan, men jeg havde ikke gjort det, og det mente det ærede Medlem maatte betyde, at jeg ikke havde Forstand paa de Ting. Det skal jeg nu lade staa hen, jeg vil blot konstatere, at det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) aabenbart ikke ved, hvad disse Love gaar ud paa. Det ærede Medlem har ikke lagt Mærke til, at de Laan, som der er givet mig Bemyndigelse til at konvertere, slet ikke er de Laan, han omtalte som ikke konverteret. De Laan, jeg har faaet Bemyndigelse til at konvertere, er Statens Dollarlaan af 1921 og 1925, medens det ærede Medlem Hr. Jensen (Broby) omtaler helt andre Laan, som der aldrig er givet mig nogen som helst Bemyndigelse til at konvertere. Det viser altsaa, at det ærede Medlem vel har Forstand paa Tingene, men alligevel ikke har sat sig rigtigt ind i dem denne Gang.

Med Hensyn til Dollarlaanene skal jeg sige, hvad det ærede Medlem jo i øvrigt burde vide, naar han kender disse Ting saa godt, at der ikke har været nogen Mulighed for Konvertering, og det skyldes ikke alene mig, det skyldes ogsaa visse Forhold ude paa Pengemarkedet, som det ærede Medlem jo formentlig ogsaa kender.